

Full Dominical

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

ANY LXXV ■ NÚM. 34

25 D'AGOST DE 2013

www.arqbcn.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

L'escut del papa Francesc

Per al seu escut pontifici, el papa Francesc ha escollit els elements que ja caracteritzaven el seu escut episcopal, afegint els símbols pontificis: la mitra i les claus. A l'escut, sobre fons blau, a la part superior hi ha l'emblema de la Companyia de Jesús, l'orde de procedència del Papa: un sol flamejant amb la inscripció en vermell de les lletres *IHS*, monograma de Crist. Damunt l'*H* hi ha una creu, també en vermell, al peu de la qual es veuen tres claus en negre. A la part inferior de l'escut hi ha una estrella i una flor de nard. Segons la tradició heràldica, l'estrella simbolitza la Verge Maria, mentre que la flor de nard simbolitza

sant Josep; per tant, això és una expressió de la devoció del Papa a Maria i Josep. Sota l'escut, el lema triat pel Papa, que remet a les homilies de sant Beda el Venerable, qui, comentant l'episodi evangèlic de la vocació de sant Mateu escrigué: «*Vidit ergo Iesus publicanum et quia miserando atque eligendo vidit, ait illi: Sequere me.*» («Veié Jesús un publicà i, com el mirà amb sentiment d'amor i l'escollí, li digué: Segueix-me.»)

GLOSSA

Aportar vida

Ha acabat les colònies i els campaments, els camps de treball i les rutes, el temps d'activitat, de relació i de convivència. Això és, les tres coses importants en el temps de lleure que cal fer extensives a tots els camps de la nostra vida. Uns dies de treball, d'ampliació de coneixements, d'experiències pràctiques en el sentit de l'esforç compartit, de gust per la feina ben feta, de coherència amb els compromisos que cadascú ha adquirit. Tots hi heu aportat la vostra vida. Tant de bo féssim de la nostra vida, sempre, un gest d'aportació als altres, un temps de relació. Us heu trobat persones diferents, fins i tot potser algú que no coneixíeu, fent aquest apassionant aprenentatge que és sempre la relació amb els altres. És bo que fem de la nostra vida, dia a dia, un acte de relació, de coneixement, a partir del qual som i tenim; de relació oberta i generosa amb els altres. Temps de relació amb Déu en la contemplació i la pregària; contemplació dels fets de cada dia, de la grandesa de la natura que ens acull, pregària de lloança i

agraïment pel pas de Déu per la pròpia vida i la dels altres. Un temps de convivència: no n'hi ha prou de relacionar-se, la més autèntica relació és el sentit de *con-vivència* —viure amb—, fer comunitat. Només la convivència fa que no jutgem els altres per les aparences i apriorismes, sinó que els reconeguem en els gestos més humans de la vida quotidiana, un dels àmbits en què esdevenim veritablement humans.

«[...] ens hem de manifestar en tot com a servidors de Déu, mantenint-nos constants també [...] en l'honestedat, el coneixement, la paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit, la veritat que anunciem i el poder de Déu...» (2Co 4,6-7). Heu pogut treballar, relacionar-vos i conviure entorn d'un objectiu comú: el servei als infants, adolescents i joves en el marc de l'educació en el lleure. Els monitors i les monitores hi heu fet la vostra aportació específica. Ara convé donar-ne gràcies a Déu i revisar la feina feta per seguir servir.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Dos símbols de la Barcelona d'avui

En la seva visita a Barcelona per a la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, Benet XVI va unir la bellesa amb la caritat dient-nos aquelles entranyables paraules, que em sembla molt oportú de recordar textualment: «He tingut el goig de dedicar la basílica de la Sagrada Família, que Gaudí va concebre com una lloança amb pedres a Déu, i he visitat també una institució significativa de caràcter benèfic-social». Amb aquestes paraules feia un resum d'aquelles hores memorables del diumenge 7 de novembre de 2010, en que, després de la cerimònia del matí i abans de retornar a Roma, a la tarda va visitar la seu central de l'Obra Diocesana del Nen Déu, especialitzada actualment en l'educació d'infants i joves amb discapacitats.

Benet XVI saluda un jove discapacitat a l'Obra Benèfic-social Nen Déu

aquesta imatge parla

Benet XVI afegí que aquests dos actes eren «dos símbols en la Barcelona d'avui de la fecunditat de la fe cristiana, que va marcar també les entranyes d'aquest poble i que, a través de la caritat i de la bellesa del misteri de Déu, contribueix a crear una societat més digna de l'home».

Aquestes paraules —crear una societat més digna de l'home—, ¿no reflecteixen un dels problemes més vius en la consciència de moltes persones de tota condició i creença en aquests moments?

No es pot pas dir que la nostra Església estigui inactiva davant de les necessitats creixents d'aquesta hora. Són moltes les parròquies, els ordes i les congregacions religioses, les entitats cristianes i civils que treballen al servei dels proïmes amb l'esperit del *bon samarità*. Ho fan amb creativitat i donant de si tot el que poden i fins i tot, de vegades, més del que humanament poden. Les Càrites Diocesanes treballen al límit de les seves possibilitats.

El tercer objectiu del Pla Pastoral de l'Arquebisbat de Barcelona, vàlid fins a l'any 2015, proposa la pràctica de la solidaritat com a expressió de la fe cristiana. Aquest objectiu harmonitza plenament amb una de les finalitats que Benet XVI ha assenyalat per a l'Any de la Fe que estem celebrant.

La fe sense la caritat no dona fruit i la caritat sense la fe seria un sentiment constantment sotmès al dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament. La fe ens ajuda a reconèixer el rostre de Jesucrist en els germans febles i necessitats que demanen el nostre amor.

L'apòstol Jaume ens diu en la seva carta que la fe sense obres és morta. A la llum d'aquesta doctrina, i enmig de les moltes necessitats i drames que provoca la situació de crisi, dono gràcies a Déu per poder constatar un desvetllament de la solidaritat en la nostra societat. Aquest fet és, per als cristians, un signe que la fe entre nosaltres no està gens morta.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Seguiu-nos a les xarxes socials

www.arqbcn.cat

facebook.com/ArquebisbatdeBarcelona
 @arquebisbatbcn

També al Twitter del Cardenal

@sistachcardenal

ENTREVISTA

JORDI SÁNCHEZ TORRENTS

Comunicar en l'era digital

L'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura engega la 2a edició del postgrau en *Comunicació institucional i religió en l'era digital*, amb ponents com Luigi Accattoli (*Corriere della Sera*), Isidro Catela (CEE), Jesús Colina (Aleteia) o Paloma Gómez Borrero. L'objectiu és formar professionals competents en la comunicació i la imatge pública d'entitats eclesials i religioses, i explorar les noves possibilitats comunicatives que ofereix l'entorn digital. El doctor en comunicació Jordi Sánchez Torrents n'és el coordinador.

Quina valoració feu de la primera edició?

Molt positiva. Hem aconseguit orquestrar més d'una trentena de professionals i teòrics de la informació religiosa al servei de les necessitats dels nostres alumnes i hem creat un espai de reflexió teòric i pràctic sobre el nou context digital i la religió. Aquest espai acadèmic-professional ja és tot un èxit.

Què destacaríeu de la segona?

A més de fer sessions de gestió de xarxes socials i blogs, aprendrem a dissenyar plans d'acció comunicativa digital i estudiarem els vincles entre l'Església i conceptes com ara l'*engagement*, el *networking* i el *prosumer*.

Els càrrecs eclesials com valoren aquesta formació?

Hi ha de tot: tecnòfobs i tecnòfils. Jo crec que encara cal prendre molta més consciència de les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies. Per a les noves generacions ja no hi ha una diferència entre viure *offline* i viure *online* perquè tot forma part de la seva realitat. També s'és cristià al ciberespai.

Oscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

El perdó

La vida social no és fàcil. La societat es dirigeix per un principi fonamental: el de la justícia. Per això quan algú la lesiona, la societat actua durament, intentant restituir l'ordre perdut. Qui no actua correctament és castigat.

La convivència en la família tampoc no és fàcil. En la família, davant de les defallences, mancances, equivocacions, fins i tot infidelitats, hom espera comprensió, amor i perdó per davant de *justícia*.

El perdó neix en la família com a conseqüència de la convivència. El perdó no és un acte de superioritat sobre l'altre. La família és una comunitat que se sap limitada, on les relacions no s'estableixen des de la perspectiva de la sanció, en cas d'incompliment, sinó des de la perspectiva de l'ajut. La família no intenta, tan sols restablir l'ordre just, sinó recrear la persona. En la família s'ha de donar la *correcció fraterna*, no la sanció inquisidora, humiliant, perquè la persona és més important que el mal que ha fet.

Però, a cops, pot aparèixer en la relació familiar el ressentiment. Aquest comporta quedar-se en el passat, en l'obsessió del record de les ofenses i mancances. Quedar-se en el ressentiment és no avançar. És posar-se en el centre de la vida dels altres. Assumir el paper de jutge de la vida dels altres, tot esperant que els altres s'agenollin als nostres peus.

A la vida cal aprendre a passar pàgina. La clau de volta està en la capacitat d'estimar. Recordem les paraules de Jesús: «No ha de perdonar set vegades, sinó setanta vegades set». Cal estimar les persones. Sense les virtuts de paternitat-maternitat-fraternitat cap família es pot realitzar. Per alguna raó Jesús proposa que les relacions humanes siguin fraternals, que anem més enllà de la justícia.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

HECHOS DE VIDA

Para no perder el amor

1. Nos creemos los más agraciados, aunque seamos unos perfectos «egoístas», cargados de «amor propio» que nos hace infelices y perjudica a quienes están a nuestro lado.

2. El profesor de psicología y de pediatría de la Universidad de Barcelona, P. Bertrán Quera, referente a los matrimonios que se rompen por culpa del «yo», del «amor propio», del «orgullo herido», decía:

—«¿Cómo conseguir amor? El amor no se ha de conseguir. Lo tienes ya. Lo importante es vivir lo que tienes. Y no perderlos.»

3. Siempre se ha recomendado a las parejas de casados que para pulir aristas y mejorarse, de vez en cuando se sentaran lejos del hogar y hablaran de todo aquello que «uno espera y desea del otro». Un ejemplo: Él dice a ella:

—Tú expones lo que quieras decirme y yo te escucho atentamente, sin interrumpirte. Luego yo hago lo mismo y tú me escuchas. Así ambos intentaremos mejorar nuestras vidas.»

4. Hay que evitar encasillarse en nuestro «punto de vista», recordar sólo lo negativo; el «yo» herido, lastimado. Arrancando el «amor propio» para que no nos dañe —como suele hacerlo—, evitaremos males mayores.

J. M. Alimbau

TEMPS D'ESTIU

«Portem el tresor en gerros de terrissa» (2Co 4,7)

«Amb les mans modela l'argila i, quan és dura, amb els peus estova la massa; després ha de fixar-se a estendre el vernís perfectament i es passa la nit netejant el forn» (*Sir 38,34*). El forn, quan està ben calent, dóna força i consistència a l'argila; és l'escalfor del seu forn que durà a bon fi l'obra de les seves mans i el somni del seu amor creador.

A tota terrissa estimada, Déu li dóna una silueta d'eternitat. Jo mirava al meu entorn i descobria altres vasos que les seves mans, amants, poderoses i hàbils, havien també pastat i plasmats. Sense cansar-se, fins i tot havia refet aquells vasos que no havien sortit bé... Cada vas tenia la seva forma i el seu color, sens dubte, segons la seva destinació. I tanmateix, des del més humil fins al més ric, tots eren bonics, tots estaven ben fets. Déu els havia modelat tal com volia!

«És que l'argila pot dir al terrisser: Què fas! Has esguerrat la teva obra!?» (*Is 45,9*). «És que la figura pot dir al qui l'ha modelada: Per què m'has fet així? El terrisser, ¿no és amo de la seva argila per a modelar amb la mateixa pasta vasos nobles i gerros ordinaris?» (*Rm 9,20-21*). Déu, per amor, en tots els vasos ben decorats, fins i tot en la pobresa d'un vas d'argila, hi ha posat el vi de la consagració que a tots ens fa disponibles per a la missió de l'Evangeli. Portem el tresor de la consagració en vasos de fang perquè quedi ben clar que el poder de l'Evangeli ve de Déu.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 26. □ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1-5.8b-10 / SI 149 / Mt 23,13-22]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.
- 27. □ Dimarts** [1Te 2,1-8 / SI 138 / Mt 23,23-26]. Santa Mònica (Tagaste 331 - Òstia 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.
- 28. □ Dimecres** [1Te 2,9-13 / SI 138 / Mt 23,27-32]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. iv).
- 29. ■ Dijous** [1Te 3,7-13 / SI 89 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. i), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.
- 30. ■ Divendres** [1Te 4,1-8 / SI 96 / Mt 25,1-13]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. iv), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).
- 31. ■ Dissabte** (□ Solsona i Tortosa) [1Te 4,9-12 / SI 97 / Mt 25,14-30]. Mare de Déu de la Cinta, apareguda, segons tradició, a la Catedral de Tortosa al 1178; sant Ramon Nonat, mercedari, card., patró de Cardona.
- 1. ■ † Diumenge vinent**, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 3,19-21.30-31 / SI 67 / He 12,18-19.22-24a / Lc 14,1.7-14]. Sant Lleïr o Lliceri, bisbe de Coserans (s. vi); sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,18-21)

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meua glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsís, a Fut i a Lud, a Mòsoc i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meua glòria, i anunciaran la meua glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en caruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris, fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites, diu el Senyor.»

▶ Salm responsorial (116)

R. *Aneu, anuncieu l'Evangelí per tot el món.*

Lloeu el Senyor, tots els pobles, / glorifiqueu-lo totes les nacions. R.

El seu amor per nosaltres és immens, / la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,5-7.11-13)

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Esclusiva us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix». És per la nostra correcció que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament, en cullen en pau el fruit d'una vida honorada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluç (Lc 13,22-30)

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran.

»Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: «Senyor, obriu-nos». Ell us respondrà: «No sé d'on sou». Llavors començareu a dir-li: «Menjàvem i bevíem amb vos i ensenyàveu pels nostres carrers». Ell us respondrà: «No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obràveu el mal.»

»Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents, quan veureu Abraham, Isahac i Jacob amb tots els profetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 66,18-21)

Así dice el Señor:

«Yo vendré para reunir a las naciones de toda lengua: vendrán para ver mi gloria, les daré una señal, y de entre ellos despacharé supervivientes a las naciones: a Tarsis, Etiopía, Libia, Masac, Tubal y Grecia, a las costas lejanas que nunca oyeron mi fama ni vieron mi gloria; y anunciarán mi gloria a las naciones.

»Y de todos los países, como ofrenda al Señor, traerán a todos vuestros hermanos a caballo y en carros y en literas, en mulos y dromedarios, hasta mi monte santo de Jerusalén —dice el Señor—, como los israelitas, en vasijas puras, traen ofrendas al templo del Señor.

»De entre ellos escogeré sacerdotes y levitas —dice el Señor.»

▶ Salmo responsorial (116)

R. *Id al mundo entero y proclamad el Evangelio.*

Alabad al Señor, todas las naciones, / aclamadlo, todos los pueblos. R.

Firme es su misericordia con nosotros, / su fidelidad dura por siempre. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Hb 12,5-7.11-13)

Hermanos: Habéis olvidado la exhortación paternal que os dieron: «Hijo mío, no rechaces la corrección del Señor, no te enfades por su reprensión; porque el Señor reprende a los que ama y castiga a sus hijos preferidos.» Aceptad la corrección, porque Dios os trata como a hijos, pues, ¿qué padre no corrige a sus hijos?

Ninguna corrección nos gusta cuando la recibimos, sino que nos duele; pero, después de pasar por ella, nos da como fruto una vida honrada y en paz.

Por eso, fortaleced las manos débiles, robusteced las rodillas vacilantes, y caminad por una senda llana: así el pie cojo, en vez de retorcerse, se curará.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,22-30)

En aquel tiempo, Jesús, de camino hacia Jerusalén, recorría ciudades y aldeas enseñando.

Uno le preguntó: «Señor, ¿serán pocos los que se salven?» Jesús les dijo: «Esforzaos en entrar por la puerta estrecha. Os digo que muchos intentarán entrar y no podrán.

»Cuando el amo de la casa se levante y cierre la puerta, os quedaréis fuera y llamaréis a la puerta diciendo: «Señor, ábrenos»; y él os replicará: «No sé quiénes sois.» Entonces comenzareis a decir: «Hemos comido y bebido contigo, y tú has enseñado en nuestras plazas.» Pero él os replicará: «No sé quiénes sois. Alejaos de mí, malvados.»

»Entonces será el llanto y el rechinar de dientes, cuando veáis a Abraham, Isaac y Jacob y a todos los profetas en el Reino de Dios, y vosotros os veáis echados fuera. Y vendrán de Oriente y Occidente, del Norte y del Sur y se sentarán a la mesa en el Reino de Dios. Mirad: hay últimos que serán primeros y primeros que serán últimos.»

El Crist de la pietat. Pintura sobre taula atribuïda a Diego de la Cruz. Col·legiata de Covarrubias (Burgos)

COMENTARI

Són pocs els qui se salven?

La radicalitat que Jesús demana als homes i les dones que vulguin ser els seus deixebles provoca, evidentment, la pregunta que un deixeble anònim adreça a Jesús en aquest llarg camí cap a Jerusalem que inclou l'evangelista Lluç al bell mig del seu llibre.

Jesús respon per mitjà d'una comparança: l'accés a la salvació a través d'una porta estreta. La porta estreta impedeix l'accés massiu. Jesús exhorta a apressar-se a passar per aquesta porta estreta, perquè quan arribi la multitud el pas quedarà bloquejat. Jesús convida a aprofitar l'hora present per accedir a la salvació de Déu.

El tema de la porta enllaça, en un segon moment, amb una paràbola que parla també d'una porta; en aquesta ocasió la porta està ja tancada, després de tot un dia de restar oberta permetent l'accés a uns i altres. Els qui arriben tard i troben la porta ja tancada insisteixen per tenir encara la possibilitat de franquejar el pas, però els és negat, malgrat els motius al·legats.

Finalment, se'ns mostra el destí dels exclosos, dels qui queden fora de la porta: el plor i el cruixir de dents, en senyal de màxima tristesa i infelicitat. Mentre que, d'altra banda, gent procedent de totes les regions hauran pogut entrar i seure a taula en el Regne de Déu.

Jesús, per mitjà de les seves paràboles, vol excitar el nostre desig i moure la nostra voluntat

per convertir el nostre cor i la nostra vida a les exigències del Regne. L'accés no és fàcil, és estret, i, fins i tot, cal apressar-se abans no sigui massa tard; però no és impossible d'assolir ni tampoc restringit a unes poques persones. És un accés ofert universalment, tot i que força exigent i sense rebaixes de final de temporada.

L'advertiment final ens fa pensar: ara són darrers els qui llavors seran primers i són primers els qui llavors seran darrers. A la pregunta del deixeble, Jesús ens diu que l'oferta de salvació és universal però no automàtica; cal complir les condicions d'accés, que passen per la conversió a la radicalitat de Jesús.

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Festa de la Mare de Déu de la Cinta. La confraria de la Mare de Déu de la Cinta de Barcelona celebra la festa de la seva patrona el diumenge 1 de setembre amb una missa a la parròquia de Santa Maria del Pi (11 h). Estan especialment convidades les futures mares que desitgin posar els seus infants sota la protecció de Maria. Aviseu a: t. 932 014 723.

PUBLICACIONS

Apuntes biogràfics de Mons. Salvio Huix Miralpeix, obispo mártir de Lleida.

Biografía de 128 pág., editada por el Obispado de Lleida (c/ del Bisbe 1, 25002 Lleida), del que fue obispo de la diócesis y mártir de Cristo durante la persecución religiosa de los años 1936-1939, el cual será beatificado el próximo 13 de octubre en

JESÚS EN FAMILIA

5. El nadó al temple, en una trobada

«El primer petó que va fer el Bernat, el va fer a un Crist.» És el que pot passar si integrem el nadó en la nostra experiència religiosa, com explica Toni Boix, pare del Bernat: «El nen encara no sabia besar, perquè quan et besen tu no veus com ho fan. Però ell em veia a mi besant un Crist dins l'església i podia veure com posava els llavis. I el seu primer petó va ser als peus d'aquest Crist en creu. El portàvem amb nosaltres amb tota naturalitat a conèixer Jesús, igual que li presentàvem altra gent. Sempre que passàvem per davant de l'església, entràvem a saludar Jesús. I en trobar el capellà dins el temple, li dèiem: és un amic de Jesús. A missa també el portàvem. Hem volgut fer-lo prendre consciència de les presències de Jesús.»

Una imatge pot convertir-se en un símbol portador de transcendència, com ha comprovat la Lluïsa Geronès: «Un fill meu, que ara viu a l'estranger, en un moment de crisi va tornar a casa a buscar una imatge de la Mare de Déu de Montserrat. Ell havia estat batejat al monestir de Sant Benet, a la falda de la muntanya, i hi havíem comprat aquella imatge de ceràmica. Veus com necessitem símbols? Si m'ho haguessin dit abans, que un dia el fill vindria a buscar aquesta imatge, hauria pensat que no parlem de la mateixa persona. I mira.»

Sandra Buxaderas

Extret del llibre

Com viure Jesús en família, Ed. Pòrtic

Tarragona. Este libro fue escrito por el sacerdote Narcís Tibau Duran (Cassà de la Selva, 1904 - Madrid, 1988) y vio la luz el año 1948. Prólogo del obispo de Lleida, Joan Piris.

Cristianos, entre la persecución y el mobbing, de Daniel Arasa.

D. Arasa (Tortosa, 1944) es periodista, padre de siete hijos y profesor en la Universidad Abat Oliba-CEU. Este libro (Editorial Milenio,

Lleida 2013, 230 páginas) muestra que los cristianos son quienes en las últimas décadas sufren la mayor persecución religiosa en el mundo. Decenas de miles mueren violentamente cada año a causa de su fe ante la indiferencia de

ANY DE LA FE

unos, el silencio culpable de otros y el desconocimiento de la sociedad.

Valors, una revista de reflexió i diàleg. *Valors*, que es publica a Mataró, està editada per voluntaris de l'Associació Cultural Val-

lors, una entitat sense ànim de lucre. És una revista especialitzada en la reflexió sobre els valors humans i l'actualitat vista des d'aquest prisma. El primer número va sortir el 24 de desembre de 2003. Dirigeixen la revista Maria Coll i Joan Salicrú. Adreça: Portal de Valldeix 17, 2n, 08301 Mataró, t. 620 749 138. El darrer número —vegeu portada— tracta un tema ben actual: l'honestedat. Destaca l'entrevista al banquer Joan Antoni Melé, el qual declara que «amb treball interior arribes a l'honestedat».

PALABRA Y VIDA

Dos símbolos de la Barcelona de hoy

En su visita a Barcelona para la dedicación de la Basílica de la Sagrada Familia, Benedicto XVI unió la belleza con la caridad diciéndonos aquellas entrañables palabras que me parece muy oportuno recordar textualmente: «He tenido el gozo de dedicar la basílica de la Sagrada Familia, que Gaudí concibió como una alabanza en piedra a Dios, y he visitado también una institución significativa de carácter benéfico-social». Con estas palabras, el Papa hacía un resumen de aquellas horas memorables del domingo 7 de noviembre de 2010, en el que, después de la ceremonia de la mañana, y antes de retornar a Roma, por la tarde visitó la sede central de la Obra Diocesana del Nen Déu, especializada actualmente en la educación de niños y jóvenes que padecen discapacidades.

Benedicto XVI añadió que estos dos actos eran «dos símbolos en la Barcelona de hoy de la fecundidad de la fe cristiana, que marcó tam-

bién las entrañas de este pueblo y que, a través de la caridad y de la belleza del misterio de Dios, contribuye a crear una sociedad más digna del hombre».

Estas palabras —crear una sociedad más digna del hombre— ¿no reflejan acaso uno de los problemas más vivos en la conciencia de muchas personas de todas las condiciones y de todas las creencias en estos momentos?

No se puede decir que la Iglesia esté inactiva ante las necesidades crecientes de esta hora. Son muchas las parroquias, las órdenes y las congregaciones religiosas, las entidades cristianas y civiles que trabajan al servicio del prójimo con el espíritu del buen samaritano. Lo hacen con creatividad y dando de sí todo lo que pueden e incluso, a veces, más de lo que humanamente pueden. Las Cáritas diocesanas trabajan al límite de sus posibilidades.

El tercer objetivo del Plan Pastoral del Arzobispado de Barcelona, válido hasta el año 2015,

propone la práctica de la solidaridad como expresión de la fe cristiana. Este objetivo se armoniza plenamente con una de las finalidades que Benedicto XVI señaló para el Año de la Fe que estamos celebrando.

La fe sin la caridad no da fruto y la caridad sin la fe sería un sentimiento constantemente sometido a la duda. La fe y el amor se necesitan mutuamente. La fe nos ayuda a reconocer el rostro de Jesucristo en los hermanos débiles y necesitados que piden nuestro amor.

El apóstol Santiago nos dice en su carta que la fe sin las obras está muerta. A la luz de esta doctrina, y en medio de las muchas necesidades y dramas que provoca la actual situación de crisis, doy gracias a Dios por poder constatar un resurgir de la solidaridad en nuestra sociedad. Para los cristianos, este hecho es un signo de que la fe entre nosotros no está muerta.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia